

Власенко Тетяна Анатоліївна, д.е.н., проф.,
завідувач кафедри економіки підприємства та
організації бізнесу Харківського національного
економічного університету імені Семена Кузнеця

Мірошник Олексій Юрійович, к.е.н., доцент,
Навчально-науковий інститут «Каразінський
банківський інститут» Харківського
національного університету імені В. Н. Каразіна

Герасимчук Олександр Володимирович,
аспірант Одеського національного
технологічного університету

Vlasenko Tetiana, Doctor of Sciences in Economics,
Professor, Head of the Enterprise Economics and
Business Organization Department, Simon Kuznets
Kharkiv National University of Economics,
<https://orcid.org/0000-0002-9515-2423>

Miroshnyk Olexsii, Candidate of Economic Sciences,
Ass. Prof., Educational and Scientific Institute
«Karzinsky Banking Institute» V.N. Karazin
Kharkiv National University,
<https://orcid.org/0000-0002-9220-9877>

Herasymchuk Olexsandr,
PhD student, Odesa National University of Technology
<https://orcid.org/0009-0003-6612-7303>

СТРАТЕГІЧНЕ ПЛАНУВАННЯ ЯК ІНСТРУМЕНТ УПРАВЛІННЯ ЕКОНОМІЧНОЮ ПОВЕДІНКОЮ ПІДПРИЄМСТВА STRATEGIC PLANNING AS A TOOL FOR MANAGING THE ECONOMIC BEHAVIOR OF AN ENTERPRISE

Власенко Т. А., Мірошник О.Ю., Герасимчук О. В.
Стратегічне планування як інструмент управління
економічною поведінкою підприємства.
*Український журнал прикладної економіки та
техніки*. 2025. Том 10. № 1. С. 104 – 109.

Vlasenko T., Miroshnyk O., Herasymchuk O. Strategic
planning as a tool for managing the economic
behavior of an enterprise. *Ukrainian Journal of
Applied Economics and Technology*.
2025. Volume 10. № 1, pp. 104 – 109.

У статті досліджено стратегічне планування як інструмент управління економічною поведінкою підприємства в умовах динамічного розвитку ринкової економіки та високої невизначеності зовнішнього середовища. Визначено актуальність використання стратегічного планування для підвищення конкурентоспроможності підприємств, забезпечення їхньої стійкості та адаптації до змін ринкових умов. У процесі дослідження проаналізовано сучасні теоретичні підходи до стратегічного планування. Систематизовано чинники, що впливають на економічну поведінку підприємства, серед яких виділено роль зовнішнього середовища (економічні, політичні, соціальні фактори) та внутрішніх ресурсів підприємства (організаційна структура, корпоративна культура, кадровий потенціал). Визначено ключові етапи процесу стратегічного планування: формування місії, аналіз внутрішнього та зовнішнього середовища, розробка стратегії, її економічне обґрунтування, реалізація та контроль за досягненням поставлених цілей. Обґрунтовано важливість довгострокової орієнтації стратегічного планування, системного підходу до прийняття управлінських рішень, інноваційної спрямованості та залучення зацікавлених сторін. Запропоновано комплекс заходів для ефективного реалізації стратегії підприємств, що включають адаптацію організаційної структури, розвиток персоналу, управління змінами та ризиками. Крім того, у статті побудовано структурно-логічну схему стратегічного планування як інструменту управління економічною поведінкою підприємства, яка відображає послідовність етапів планування, взаємозв'язок між ключовими елементами процесу та механізмами реалізації стратегії. Ця схема дозволяє візуалізувати логіку формування та впровадження стратегічних рішень, забезпечуючи узгодженість дій на всіх рівнях управління. У результаті дослідження зроблено висновок, що стратегічне планування є ключовим інструментом управління економічною поведінкою підприємства, який дозволяє забезпечити ефективне використання ресурсів, підвищити конкурентоспроможність і забезпечити сталий розвиток у довгостроковій перспективі.

Ключові слова: стратегічне планування, економічна поведінка підприємства, управлінські рішення, довгострокові цілі, інноваційний розвиток, стратегічний аналіз, управління змінами, економічна стабільність.

The article examines strategic planning as a tool for managing an enterprise's economic behavior in the dynamic development of a market economy and the high uncertainty of the external environment. The relevance of using strategic planning to increase the competitiveness of enterprises, ensure their stability, and adapt to changing market conditions is determined. In the research process, modern theoretical approaches to strategic planning are analyzed. Factors influencing the economic behavior of an enterprise are systematized, among which the role of the external environment (economic, political, social factors) and internal resources of the enterprise (organizational structure, corporate culture, human resources) are highlighted. The key stages of the strategic planning process are determined: mission formation, analysis of the internal and external environment, strategy development, economic justification, implementation, and control over the achievement of the set goals. The importance of the long-term orientation of strategic planning, a systematic approach to making management decisions, innovative orientation, and involvement of stakeholders is substantiated. Measures for effectively implementing enterprise strategies are proposed, including adapting the organizational structure, personnel development, change, and risk management. In addition, the article builds a structural and logical scheme of strategic planning as a tool for managing the economic behavior of an enterprise, which reflects the sequence of planning stages, the relationship between key elements of the process, and mechanisms for implementing the strategy. This scheme allows you to visualize the logic of forming and implementing strategic decisions,

© Власенко Тетяна Анатоліївна, Мірошник Олексій Юрійович, Герасимчук Олександр Володимирович,
2025

ISSN 2415-8453. Український журнал прикладної економіки та техніки. 2025 рік. Том 10. № 1.

---

ensuring consistency of actions at all levels of management. As a result of the study, it was concluded that strategic planning is a key tool for managing the economic behavior of an enterprise, which allows for the efficient use of resources, increasing competitiveness, and ensuring long-term sustainable development.

Keywords: *strategic planning, enterprise economic behavior, management decisions, long-term goals, innovative development, strategic analysis, change management, economic stability.*

Вступ

В умовах динамічного розвитку ринкової економіки та зростаючої невизначеності зовнішнього середовища підприємства стикаються з необхідністю прийняття ефективних управлінських рішень, що забезпечують їхню конкурентоспроможність і стійкість. Традиційні підходи до управління, орієнтовані на короткострокові цілі, часто виявляються недостатніми для забезпечення довгострокового успіху підприємства. У цьому контексті особливого значення набуває стратегічне планування як інструмент управління економічною поведінкою підприємства. Виклики сучасного бізнес-середовища зумовлюють потребу у підвищенні ефективності використання ресурсів, забезпеченні гнучкості та здатності швидко адаптуватися до змін ринкових умов. Відсутність чіткої стратегії може призводити до зниження рівня адаптивності підприємства, що підвищує ризики економічної нестабільності. Стратегічне планування дозволяє підприємствам прогнозувати зміни, формулювати довгострокові цілі, визначати пріоритети розвитку та ефективно розподіляти ресурси для їх досягнення. Особливо важливим це є для українських підприємств у період економічної трансформації та інтеграції в європейський і світовий економічний простір, де посилюється конкуренція та зростає вплив глобальних факторів.

Стратегічне планування як інструмент управління економічною поведінкою підприємства розвивалося протягом кількох десятиліть, що відображено у численних наукових дослідженнях і публікаціях. Аналіз цих праць дозволяє виокремити основні підходи до стратегічного планування, починаючи від класичних теорій до сучасних концепцій, орієнтованих на цифрову економіку та глобальні трансформації.

Класичні підходи до стратегічного планування були закладені у працях таких вчених, як І. Ансофф та М. Портер. І. Ансофф заклав основи стратегічного управління, розробивши концепцію стратегічного пристосування підприємства до зовнішнього середовища. Він наголошував на важливості визначення векторів розвитку підприємства та адаптації до змін через диверсифікацію, інтеграцію та інноваційні стратегії [1]. М. Портер запропонував модель п'яти сил конкуренції, яка допомагає аналізувати конкурентне середовище підприємства. Він також розробив концепцію ціннісного ланцюга, яка дозволяє ідентифікувати ключові види діяльності, що створюють додану вартість і забезпечують конкурентні переваги [2]. Підходи Ансоффа і Портера стали класичними, заклали фундамент для подальших досліджень у сфері стратегічного планування.

Г. Мінцберг запропонував критичний погляд на традиційне стратегічне планування. Він підкреслює, що стратегія не завжди є результатом формального планування, а може виникати з реальних практик і досвіду підприємства. Мінцберг виділив різні школи стратегічного мислення, які охоплюють як раціональні, так і інтуїтивні підходи до формування стратегії [3]. На початку XXI століття увага дослідників зосереджується на адаптації стратегічного планування до умов глобалізації та швидких змін зовнішнього середовища. Девід Тісс розвинув концепцію динамічних здібностей підприємств. Він довів, що для досягнення стійкої конкурентної переваги підприємства повинні не лише формувати стратегії, але й постійно оновлювати свої ресурси, компетенції та здатність до інновацій [4].

Вітчизняні науковці також приділяють значну увагу питанням стратегічного управління підприємствами. Зокрема, А. Мельник аналізує багаторівневе стратегічне планування в Україні в контексті сучасних викликів, таких як адміністративно-територіальна реформа, децентралізація, економічна нестабільність, пандемія COVID-19 та проблеми інтеграції у глобальний економічний простір. Основна увага приділяється питанням ефективності стратегічного планування як механізму управління на національному, регіональному та місцевому рівнях [5]. О.В. Мурзабулатов та А. І. Абдуллаєв досліджує роль та місце стратегічного управління в забезпеченні економічної безпеки підприємства. Автори акцентують увагу на важливості стратегічного підходу в умовах економічної нестабільності, посилення невизначеності ринкових умов і зростання ризиків для підприємств [6]. М.А. Поляков підкреслює, що стратегічне планування є необхідною умовою забезпечення економічного зростання та підвищення конкурентоспроможності підприємств у довгостроковій перспективі [7].

Незважаючи на наявність численних публікацій, питання стратегічного планування економічного розвитку підприємств потребує подальшого дослідження, особливо з урахуванням сучасних викликів, пов'язаних із глобалізацією, нестабільністю ринків і технологічними змінами.

Формулювання цілей статті

Мета статті: дослідити методологічні підходи до стратегічного планування, його вплив на прийняття управлінських рішень, а також визначити чинники, що формують економічну поведінку підприємства в умовах ринкової нестабільності.

Виклад основного матеріалу дослідження

У рамках стратегічного планування відбувається аналіз майбутніх можливостей, які слід використати, загроз, яких необхідно уникнути або нейтралізувати, оцінка сильних і слабких сторін підприємства, а також розробка систем контролю, що гарантують рух організації до намічених цілей. Окрім самого про-

цесу стратегічного планування, важливим фактором його успішності є тверда прихильність і підтримка з боку керівництва вищого рівня, що забезпечує ефективність реалізації стратегічних рішень.

Стратегічне планування – це процес, за допомогою якого підприємства визначають та встановлюють довгострокові напрями розвитку, а також розробляють і впроваджують стратегії для досягнення стратегічних цілей, враховуючи внутрішні та зовнішні чинники середовища. Цей процес охоплює низку управлінських заходів, які починаються з визначення місії підприємства, постановки стратегічних цілей, розробки відповідних стратегій та завершується створенням детальних планів дій, що забезпечують ефективну реалізацію стратегій для досягнення визначених цілей.

Цілі підприємства є ключовим елементом стратегічного планування, оскільки вони визначають напрямок розвитку та сприяють досягненню успіху підприємства. Для ефективного функціонування організації цілі повинні відповідати таким характеристикам:

1. Гнучкість – забезпечує здатність підприємства адаптуватися до швидких змін у бізнес-середовищі та на ринку. Гнучкі цілі дозволяють оперативно реагувати на нові виклики, зберігаючи конкурентні переваги.

2. Конкретність і досяжність – чітко сформульовані та реалістичні цілі допомагають краще усвідомити, що саме необхідно зробити для досягнення бажаних результатів. Це створює ясність у процесах планування та реалізації стратегії.

3. Сумісність – цілі повинні бути узгодженими між різними підрозділами підприємства для забезпечення єдності дій та ефективної координації на всіх рівнях управління.

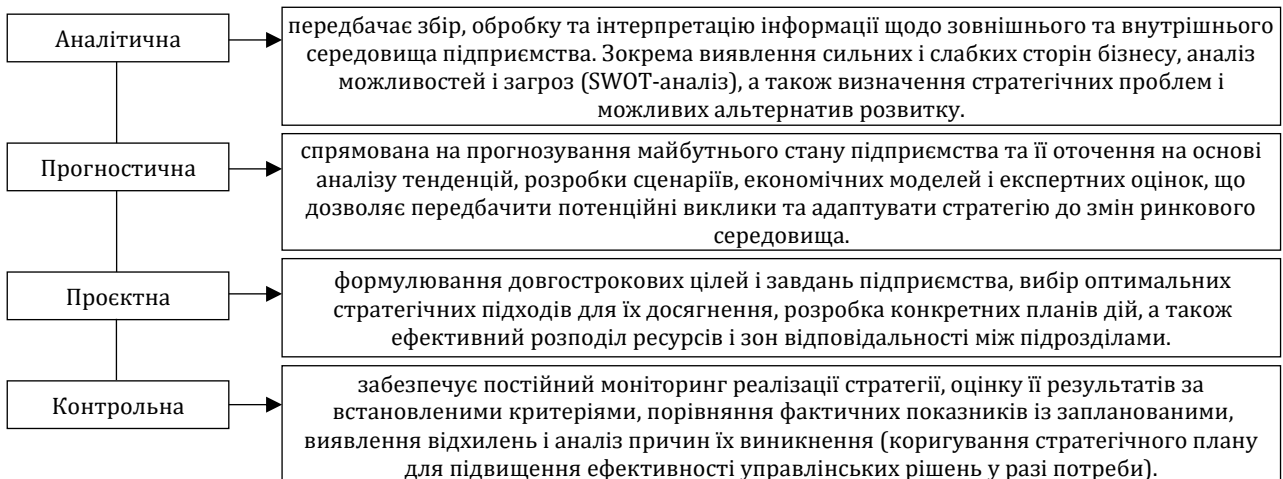
4. Вимірюваність – наявність чітких критеріїв і показників для оцінки прогресу дозволяє об'єктивно оцінити ефективність виконання стратегічних завдань і приймати обґрунтовані управлінські рішення.

5. Багатовекторність – формування кількох взаємопов'язаних цілей дозволяє підприємства фокусуватися не лише на одному аспекті діяльності, а й охоплювати різні напрями бізнесу, що сприяє максимізації її потенціалу.

Оцінка та аналіз факторів зовнішнього середовища є невід'ємною частиною стратегічного бізнес-планування, який охоплює макро- та мікросередовище підприємства. Макросередовище включає економічні, соціальні, культурні, політичні фактори, а також рівень розвитку технологій. Ці аспекти можуть мати значний вплив на стратегію підприємства, визначаючи нові можливості або створюючи потенційні загрози для бізнесу. Мікросередовище охоплює безпосереднє бізнес-оточення підприємства, зокрема постачальників, конкурентів, дистриб'юторів, споживачів і регуляторні органи. Аналіз мікросередовища дозволяє оцінити поточний стан ринку, виявити ризики та перспективи для подальшого розвитку.

Головною метою є ідентифікація факторів, що можуть впливати на тактику розвитку підприємства. Це дає змогу адаптувати стратегію до змін ринкової ситуації, мінімізувати ризики та забезпечити стійку конкурентну перевагу в довгостроковій перспективі.

Стратегічне планування - це інструмент управління економічною поведінкою підприємства, який передбачає систематичний процес визначення довгострокових цілей, формування стратегії їх досягнення та розробку заходів для ефективної реалізації. Воно забезпечує обґрунтоване прийняття управлінських рішень, орієнтуючи економічну діяльність підприємства на досягнення конкурентних переваг, адаптацію до змін зовнішнього середовища та сталий розвиток у динамічних ринкових умовах. Основні функції стратегічного бізнес-планування наведені на рис. 1.

Рис. 1. Основні функції стратегічного бізнес-планування як інструменту управління економічною поведінкою підприємства

Джерело: розроблено авторами.

Таким чином, стратегічне планування дозволяє підприємству не лише визначати пріоритети розвитку, а й гнучко реагувати на зміни ринкового середовища, забезпечуючи сталий розвиток і конкурентоспроможність у довгостроковій перспективі.

Переваги стратегічного планування діяльності підприємства полягають у його здатності підвищувати ефективність координації дій, формувати надійну інформаційну базу для ефективного

управління та забезпечувати обґрунтований розподіл ресурсів. Однією з ключових переваг цього процесу є можливість покращити координацію діяльності підприємства. Стратегічне планування створює чітку та структуровану «дорожню карту» розвитку підприємства, визначаючи основні завдання та необхідні для їх досягнення ресурси. Це дозволяє кожному співробітнику усвідомити свою роль і відповідальність, сприяючи злагодженій та ефективній командній роботі [8].

Крім того, стратегічне планування виступає потужним інструментом для формування інформаційної бази, необхідної для прийняття управлінських рішень. Воно передбачає детальний аналіз внутрішніх і зовнішніх факторів, а також ідентифікацію сильних і слабких сторін підприємства, його потенціалу та обмежень. У результаті підприємство отримує комплексну інформацію про свої ресурси, конкурентні переваги, ринкові можливості та потенційні загрози, що слугує основою для розробки ефективної стратегії розвитку.

Стратегічне планування розвитку підприємства також сприяє ефективному управлінню ресурсами. Воно дозволяє визначити необхідні фінансові, матеріальні та людські ресурси, встановити їхні пріоритети та оптимально розподілити між різними проектами та завданнями. Це забезпечує раціональне використання ресурсів, мінімізацію їхніх втрат і підвищення загальної ефективності діяльності підприємства.

Етапи, особливості та заходи, необхідні для ефективної реалізації стратегії стратегічного планування відображені у вигляді структурно-логічної схеми на рис. 2. Кожен із цих етапів тісно пов'язаний між собою, утворюючи єдиний процес стратегічного планування. Документування всіх стадій, включно з фінансовими розрахунками та аналізом витрат, є важливим елементом для забезпечення прозорості, контролю та ефективності управління на підприємстві.

Рис. 2. Структурно-логічна схема стратегічного планування як інструменту управління економічною поведінкою підприємства

Джерело: розроблено авторами.

Схема демонструє, що стратегічне планування є важливим інструментом управління економічною поведінкою підприємства. Воно дозволяє ефективно реагувати на зміни у зовнішньому середовищі, використовувати внутрішні ресурси, формувати конкурентні переваги та забезпечувати стійкий розвиток у довгостроковій перспективі.

Особливостями стратегічного планування є:

1. Довгострокова орієнтація. Стратегічне планування підприємства зосереджене на перспективі від трьох до десяти років і більше, що дозволяє прогнозувати майбутні зміни у зовнішньому середовищі та завчасно готуватися до нових викликів.

2. Системний підхід. Під час стратегічного планування враховуються всі аспекти діяльності підприємства: продукція, послуги, ринки, клієнти, конкуренти, технології, ресурси, фінанси, персонал, а також їх взаємозв'язок і взаємозалежність, що забезпечує узгодженість дій і створення синергії між різними напрямками розвитку.

3. Інноваційна спрямованість. Стратегічне планування орієнтоване на пошук нових можливостей для зростання підприємства, формування унікальних конкурентних переваг, освоєння нових ринкових ніш і сегментів, розробку інноваційної продукції та впровадження сучасних управлінських технологій.

4. Залучення зацікавлених сторін. Важливою складовою стратегічного планування є участь основних стейкхолдерів: власників, керівників, працівників, клієнтів, постачальників, партнерів, державних органів та представників громадськості. Такий підхід дозволяє враховувати інтереси та очікування різних груп, підвищувати їхню мотивацію, лояльність і забезпечувати ефективну координацію.

5. Динамічний процес. Стратегічне планування не є одноразовою або статичною дією. Це безперервний, гнучкий процес, що передбачає регулярне оновлення інформації, аналіз змін у зовнішньому середовищі, формування цілей, реалізацію планів, контроль за досягненням результатів та коригування стратегії залежно від нових умов.

Впровадження обраної стратегії полягає в її інтеграції в практичну діяльність підприємства. Для ефективної реалізації стратегії необхідно здійснити такі заходи:

1. Адаптація організаційної структури. Цей процес передбачає внесення змін до форми, розміру, рівнів управління, функцій та взаємозв'язків між підрозділами підприємства відповідно до стратегічних цілей. Мета адаптації – забезпечити ефективний розподіл ресурсів і відповідальності, покращити координацію та комунікацію, підвищити рівень контролю та гнучкості підприємства.

2. Формування організаційної культури. Важливим аспектом впровадження стратегії є створення та підтримка системи цінностей, норм, переконань, місії, очікувань і моделей поведінки, що визначають корпоративну культуру підприємства. Це сприяє єдності в досягненні цілей і завдань, підвищує мотивацію та лояльність персоналу, а також зміцнює імідж і репутацію підприємства.

3. Розвиток персоналу. Цей напрям охоплює навчання, тренінги, коучинг, менторство, планування кар'єрного зростання, а також оцінку компетенцій співробітників. Розвиток персоналу спрямований на підвищення кваліфікації, розширення професійних навичок, стимулювання креативності та впровадження інновацій для підвищення ефективності роботи.

4. Управління змінами. Процес управління змінами включає планування, реалізацію, моніторинг і підтримку організаційних змін, необхідних для впровадження стратегії. Основна мета – мінімізація опору змінам, усунення бар'єрів, зменшення можливих негативних наслідків і максимізація позитивного впливу змін на діяльність підприємства.

5. Управління ризиками. Ризик-менеджмент передбачає виявлення, аналіз, оцінку, обробку та постійний моніторинг потенційних загроз, які можуть негативно вплинути на досягнення стратегічних цілей підприємства. Управління ризиками допомагає запобігати небажаним подіям, знижувати їхні можливі наслідки, а також ефективно використовувати наявні можливості для покращення результатів діяльності підприємства.

Комплексне впровадження цих заходів забезпечує ефективну реалізацію стратегії, сприяючи сталому розвитку компанії та досягненню її довгострокових цілей.

Коригування стратегічного плану — це процес внесення змін до стратегічних цілей, підходів або дій підприємства на основі аналізу та оцінки ефективності реалізованої стратегії. Аналіз і оцінка ефективності стратегії передбачають порівняння фактичних результатів діяльності компанії з поставленими цілями, визначення сильних і слабких сторін стратегії, а також виявлення чинників, які сприяють або перешкоджають її успішній реалізації.

На основі результатів аналізу керівництво підприємства може ухвалювати рішення щодо необхідності коригування стратегічного плану. Зміни можуть стосуватися: цілей – перегляд або уточнення стратегічних цілей відповідно до нових викликів і можливостей; стратегії – адаптація стратегічних підходів для підвищення ефективності досягнення цілей; планів дій – внесення змін до тактичних або операційних планів для кращої реалізації стратегії; ресурсів – перерозподіл фінансових, людських або матеріальних ресурсів для забезпечення ефективної роботи; відповідальності – уточнення ролей і завдань працівників для забезпечення ефективного виконання стратегії; термінів – коригування строків реалізації стратегічних завдань у зв'язку зі змінами у внутрішньому чи зовнішньому середовищі; критеріїв оцінки – зміна показників і методів оцінки результатів для точнішого відображення досягнень підприємства.

Коригування має бути обґрунтованим і погодженим із ключовими стейкхолдерами, щоб забезпечити узгодженість дій на всіх рівнях управління та досягти максимального ефекту від реалізації оновленої стратегії.

Висновки та перспективи подальших розвідок

Стратегічне планування як інструмент управління економічною поведінкою підприємства – це систематичний процес визначення довгострокових цілей, аналізу внутрішнього та зовнішнього середовища, розробки стратегії розвитку та її економічного обґрунтування. Воно охоплює чотири основні етапи: визначення цілей, оцінка ризиків і можливостей, формування конкурентних переваг, розробка стратегій і фінансових планів для досягнення поставлених завдань. Особливостями стратегічного планування є довгострокова орієнтація, системний підхід, інноваційна спрямованість, залучення зацікавлених сторін і динамічний характер процесу. Засоби реалізації включають адаптацію організаційної структури, формування організаційної культури, управління персоналом, змінами та ризиками, що забезпечує підприємству здатність ефективно реагувати на виклики зовнішнього середовища, підвищувати конкурентоспроможність і досягати сталого розвитку.

Література

1. Ansoff H. I. (1965). *Corporate Strategy: An Analytic Approach to Business Policy for Growth and Expansion*. New York: McGraw-Hill.
2. Porter M. E. (1985). *Competitive Advantage: Creating and Sustaining Superior Performance*. New York: Free Press.
3. Mintzberg H. (1994). *The Rise and Fall of Strategic Planning: Reconceiving Roles for Planning, Plans, Planners*. New York: Free Press.
4. Teece D. J. (2014). *Dynamic Capabilities and Strategic Management: Organizing for Innovation and Growth*. Oxford: Oxford University Press.
5. Мельник А. Багаторівневе стратегічне планування в системі інституційних механізмів управління в Україні. *Вісник Тернопільського національного економічного університету*. 2020. Вип. 2. С. 7–23. DOI: <https://doi.org/10.35774/visnyk2020.02.007>.
6. Мурзабулатов О. В., Абдуллаєв А. І. Роль і місце стратегічного управління в забезпеченні економічної безпеки підприємства. *Сучасні стратегії економічного розвитку: наука, інновації та бізнес освіта* : матеріали I Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Харків, 3 лист. 2020 р.) / за заг. ред. Т. В. Полозової [та ін.]. Харків: ХНУРЕ. 2020. С. 216–219.
7. Поляков М. А. Стратегічне планування на мікро- та макрорівні: сутність та особливості. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія : Економіка і менеджмент*. 2023. Вип. 57. С. 63–68. URL: <http://jnas.nbu.gov.ua/article/UJRN-0001495516>.
8. Кулинич М. Б., Фатенок-Ткачук А. О., Мельник К. П. Облік, аналіз, аудит і оподаткування в управлінні розвитком суб'єктів господарювання через призму цифровізації : монографія. Луцьк : Вежа-Друк, 2021. 140 с.

References

1. Ansoff, H. I. (1965). *Corporate strategy: An analytic approach to business policy for growth and expansion*. New York: McGraw-Hill.
2. Porter, M. E. (1985). *Competitive advantage: Creating and sustaining superior performance*. New York: Free Press.
3. Mintzberg, H. (1994). *The rise and fall of strategic planning: Reconceiving roles for planning, plans, planners*. New York: Free Press.
4. Teece, D. J. (2014). *Dynamic capabilities and strategic management: Organizing for innovation and growth*. Oxford: Oxford University Press.
5. Melnyk, A. (2020). Bahatorivneve stratehichne planuvannia v systemi instytutsiinykh mekhanizmiv upravlinnia v Ukraini [Multilevel strategic planning in the system of institutional management mechanisms in Ukraine]. *Visnyk Ternopilskoho natsionalnoho ekonomichnoho universytetu*, no. 2, pp. 7–23. DOI: <https://doi.org/10.35774/visnyk2020.02.007>.
6. Murzabulatov, O. V., & Abdullaiev, A. I. (2020). Rol i mistse stratehichnoho upravlinnia v zabezpechenni ekonomichnoi bezpeky pidpriemstva [The role and place of strategic management in ensuring the economic security of an enterprise]. *Suchasni stratehii ekonomichnoho rozvytku: nauka, innovatsii ta biznes osvita: materialy I Mizhnar. nauk.-prakt. konf.* (Kharkiv, November 3, 2020) / Edited by T. V. Polozova et al. Kharkiv: KhNURE, pp. 216–219.
7. Polyakov, M. A. (2023). Stratehichne planuvannia na mikro- ta makrorivni: sutnist ta osoblyvosti [Strategic planning at the micro and macro levels: Essence and features]. *Naukovyi visnyk Mizhnarodnoho humanitarnoho universytetu. Seriya: Ekonomika i menedzhment*, no. 57, pp. 63–68. Available at: <http://jnas.nbu.gov.ua/article/UJRN-0001495516>.
8. Kulynych, M. B., Fatenok-Tkachuk, A. O., & Melnyk, K. P. (2021). *Oblik, analiz, audyt i opodatkuvannia v upravlinni rozvytkom subiektiv hospodariuvannia cherez pryzmu cyfrovizatsii: Monohrafiia* [Accounting, analysis, audit, and taxation in the management of economic entities' development through the lens of digitalization: Monograph]. Lutsk: Vezha-Druk.

Стаття надійшла до редакції 03.01.2025 р.